

Bradean-Ebinger Nelu versei

Egy gondolaton

Egy gondolaton lovagolva
a szeles hegyre
kaptatott.

Fölrékezve
leszállt róla, megtörölgette,
és éjszakára
bevezette
a szürke szubsztancia istállójába.

Hajnalban,
indultában lefelé,
üresen állt az istálló.

Lemondás

Meghagyom neked álmaid,
és szemközt megyek a napnyugtával,
a pirossal hogy eggyé váljak.

Meghagyom neked álmaid.
Szemközt megyek gyerekkorommal.
Gyermek voltam, hogy mesélte valaki:
midőn a nap bíborban
áll nyugaton,
húsvéti tojást festenek.

Meghagyom neked álmaid,
s megyek.

Vallomás

Szeretet-keresőben
nyomokat
találtam

nyomokat a frissen hullott hóban
a nyomok a múltba vezetnek
a frissen hullott hó alatt

rátaláltam
az anyai szeretetre
a frissen hullott hó alatt

rátaláltam
az anya
szeretetére
irántad és irántam

sváb anyanyelvünkre
találtam

Koch Valéria fordításai

Bánáti ház

Ott lent a kelet déli felén
áll egy ház
nincs már aki kinyissa
ajtáját.

Világgá ment onnan
macska és kutya
patkánysereg
maradt a ház ura
az asztalokon
egérhad mulat.

Szikkadt szél dudál
a lyukas tető felett
a szobákban nem hallasz már
nevetni gyermeket
az istállóban a tehenek
már csak álmodban bőgnek
s a ház előtti hárs is
csak az
álmodban nő meg.

Ott lent a kelet déli felén
áll egy ház
nincs már aki kinyissa
ajtáját –
nekem örökre
a szülői ház.

Bűn

Korbácsold hajaddal homlokom!
Lomha lepkék szállnak el ajkainkról.
Ősz csillan föl a fényben,
ősz elillant szerelemben.
Senki szemében keresem szemed,
rejtett szemöldök-hídvékek alatt.
Ködlány köteggben rátalál kezem
hajad ismerős illatára –
mindent felszív a pirkadat fehére,
mégsem szabad téged megérintenem.

A tékozló fiú

A Sehová se vezető utcán
kutyák vonítanak
hancúrozó csapatban.

A Sehová se vezető utcán
gyógyul a seb is,
belém nyilallik:

az utcán, mely Sehová se vezet.
Az úton, hazafelé.

Mindennek vége

Ablakom szélesre kitárom.
Árnyéka a falon feszület.
Markolat rajza a nép fényében.
Ablakom magamban bezárom;
vége mindennek.

Árnytalan, magad (Juditnak)

Hogy mint árnyékod
úgy kövessék,
örökké árnyékodban
álljak...

Üres pillantásra
méltatsz csak mindig,
és mész tovább.
Mit kezdjek veled?

Ám árnyékodat el-
raboltam tőled;
most árnytalan
maradtál magad.

Holnap

Kérlek téged, ki
tegnapomban élsz,

szórd be lehullott
csillagok cserepeivel
szaladó utam.

Egy csillag lehullott;
s e szaladásban
üzen a visszatérés.

Holnap:
vérző léptekkel
hozom lábadhoz
ajándékaimat;

Néked, ki holnapom
egén tündökölsz.

Az idegen jövevény

Hitvilágából
Érkezett,
Annak hitéből, amitől
Életét élni érdemes.
Azzal a hittel
Jött el ő,
Hogy minden ember egyenlő
Az Isten színe előtt.

Gyermekhitében
Érkezett,
Annak hitében
Jött el, hogy
A jót tenni,
A rosszat gátolni kell.

Ezzel a hittel
Állt be a sorba,
Beállt, mert vágyott tenni jót,
De ők csak a hitét
Akarták kiszívni belőle,
Csak gyermekkorra hitét elrabolni tőle.
Rá ezért
Ne haragudjatok!

Mert el nem hagyta Ő
Egyetlenét, ami megmaradt,
Hitét szívéhez ölelte végig,
Fogai közé szorította
Gyermekkorra egyetlen hitét.

Most hová menjen?
Hazára merre leljen?
Régi honában,
Ami nincs már?
Az új világban,
Melynek Ő s melyben Ő
Oly idegen?
Quo vadis, quo vadis,
Jött-ment idegen?

Ódor László fordításai